

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ» ΜΕ ΤΙΣ... ΠΥΤΖΑΜΕΣ ΤΟΥΣ

Η ΖΩΗ, Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ Η ΣΠΑΤΑΛΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΜΠΕΝΕΤ

(Πώς η άσημαντη έρχατις του ζαχαροπλαστείου έγινε η περίφημη πρωταγωνίστρια της έθνους που παίρνει τον μεγαλύτερο μισθό απ' όλους τους «αστέρες»)

Ν' από τα ιδιαίτερα γνωρίσματα του Αμερικανικού κινηματογράφου, είναι ότι έννοει πάντα να «επιβλέπει» τις καλλιτέχνιδές του. Μόλις δηλαδή μια ηθοποιός έπιτύχει σ' ένα ρόλο, α' αναρροθεται την αναγκάζουν να χάσει την προσωπικότητά της, ν' αποβάλλη τη φυσική της αφέλεια και να παίζει, στο έξης ρόλο, χυμένους πάντοτε στο ίδιο καλούκι. Γι' αυτό το λόγο, η Κόνστανς Μπένετ, που έπαιζε να διαπλάση άριστοτεχνικά σ' ένα φίλμ τον τίτλο της άριστογράφου, διαδέχθηκε τη Νόρμα Σήσορ στο ρόλο της κυρίας του κόμπου. Ούτε είδατε, ούτε θα δείτε ποτέ την καλλιτέχριδα αυτή να εμφανίζεται από της έθνους ως πρωτό κορίτσι του λαού.

Οι Αμερικανοί, κάθε φορά που ηγαλάνουν να ιδούν ένα καινούργιο φίλμ της Κόνστανς, ξερούν έκ των προτέρων, ότι θα θαυμάσουν την άσημαντη της ηθοποιού σ' ένα περιβάλλον γλαδής κι' εήμερίας, αντίθετο διαλογισμένο της ήρωικης όμορφιάς της. Και ποτέ δεν βγαίνουν γελωμένοι στις προοδικές τους.

Ας ίδουμε τώρα ποιά είναι η καταγωγή και ποιά ήταν η πραγματική ζωή της ηθοποιού αυτής, η οποία δεν παύει σήμερα ρόλο γυναικας, που δεν έχει τονάχιστον τρία αυτοκίνητα και άλλα τόσα μίγαρα. Ίσως έκεινον που φαντάζονται, ότι η Κόνστανς γεννήθηκε μέσα σ' ένα πορτο, ν' απογοητευθούν διαβάζοντας τις παρακάτω πληροφορίες :

Γι' αυτό όμως, δεν εδίδνετα, ούτε η ίδια η ηθοποιός, ούτε ο Αμερικανός δημοσιογράφος, ο οποίος κατώρθησε τελευταία να μάθη το παρελθόν της Μπένετ και να το αποκαλύψη στους αναγνώστες της εήμεριδός του, αλλά μάλλον οι θαυμαστές της, που έχουν την άφελεια να πιστεύουν, ότι μια καλλιτέχνις αντίγράφει στα φίλμ την πραγματική ζωή της.

Η Κόνστανς Μπένετ γεννήθηκε τον Ιούλιο του 1908 σε μια λαγή συνοικία του Άγιου Φραγκίσκου των Ήνωμένων Πολιτειών. Ο πατέρας της ήταν ένας φτωχός ηθοποιός, αναγκασμένος ν' ακολουθή τον θίασο του στις διαρκείς τουρνες του, για να συντηρήσει τη μικρή του οικογένεια. Η Κόνστανς, λοιπόν, βοήθησε από μικρή σ' ένα περιβάλλον ηθοποιών, που δεν μετρούσε παρά να έχει κάποια επίδραση έναντι της. Κάθε φορά όμως που έπιανε στο σπίτι πόσα θεατρίνας κι' άρχισε να μιμείται την πρωταγωνίστρια του θιάσου, η μητέρα της γινόταν έξο φρενών.

—Νά μη σέ ξανακούω να κάνεις σαν θεατρίνα! της φώναζε. Δεν θα σ' άφησω να ξαναπατήσης το πόδι σου στο θέατρο! Τι ποικαστή θα είδης απ' αυτό το εάγγελημα :

Είχε δικηο η καιμένη η γυναίκα να μιλά έτσι, γιατί... χραιοστούσαν πολλά νοίκια του σπιτονοικοκύρη κι' ο άντρας της δεν της έδινε ποτέ όσα χρήματα της χραιοζόντουσαν για τα έξοδα του σπιτιού.

Παρ' ό' αυτά, η Κόνστανς αγαπούσε το θέατρο. Μοναδικό της όνειρο ήταν να γίνη μια μέρα θεατρίνα. Κι' όταν πέθανε ο πατέρας της κι' αναγκάστηκε να πάη να δουλέψη σ' ένα έργοστάσιο ζαχαροπλαστικής για να βοηθήση τη μητέρα της —η ιστορία αυτή συνέθη το 1919— έξακολουθούσε να πιστεύη, ότι θα γινόταν κάποτε μεγάλη καλλιτέχνις. Πέθαναν τρία, τέσσερα, έξη, όκτώ χρόνια από τότε που πρωταίτησε σ' αυτό το έργοστάσιο, κι' ακόμα δεν είχε άπτελσθεί για την τύχη της!

Πολλοί φίλοι του πατέρα της της πρότειναν μια μέρα να την πάρουν κοντά τους, να της δώσουν μερικά μαθήματα και να την ανεβάσουν στη σκαρή. Φαντάζεστε ποιά πόσο χτυπού-

σε η καρδιά της Κόνστανς, όταν της έκαναν αυτές τις προτάσεις. Ο πατριός ήταν πολύ μεγάλος. Όσοσο, τον νίκησε ηρωικά, έπειδή ήξερε ότι η μητέρα της δεν ήθελε ν' άκούση να γίνετα λόγος για θέατρο και δεν βαστούσε η καρδιά της να την λυτση, να την δυσανετίση. Κι' έξακολουθούσε να δουλέη στο έργοστάσιο ζαχαροπλαστικής.

Κάθε βράδυ όμως, όταν βεβαιωνότανε πως η μητέρα της είχε αποκοιμηθεί, στεκότανε μπρος στον μεγάλο καθρέφτη του μακαρίτη του πατέρα της και προσπαθούσε να έμφωσή με τη μιμητή δια τα συναιθήματα που έδοκιμάζε. Μελετούσε μόνη της το μάθημα που έδάζε η ίδια στον εαυτό της! Μήπως δεν ήταν άπορασιμένη να γίνη μια ήμερα θεατρίνα; Έπρεπε λοιπόν να προτοιμάζεται από τώρα.

Ποιος άνθρωπος επέθεμισε κάτι με πάθος σ' αυτόν τον κόσμο, χωρίς να το άποκτηση στο τέλος; Έτσι κι' η Κόνστανς Μπένετ είδε μια μέρα να πραγματοποιώνταντα τα όνειρά της, χωρίς ούτε η ίδια να το καταλάβη πώς.

Οκτώβριος του 1928. Η Κόνστανς Μπένετ ήταν τότε ένα κορίτσι είκοσι έτων, με όμοια λεπτό και εύλόγιστο, με γαλανά μάτια, με χραιοφέντα μαλλιά, με ένα άμετάβλητο ερμονικό χαμόγελο στα χείλη και με μια παράξενη μεγαλοπρέπεια στο βάδισμα και στις κινήσεις. Η άλλες κοπέλλες του έργοστασίου την ζήλευαν για την όμορφιά της, ζητούσανε τη φίλια της και προσπαθούσαν να την ιμυθών στο ντύσιμο.

Ένα απόγευμα, ο έπαρχης του θαλάμου, στον όποιο έργαζότανε και η Κόνστανς, ένω έλες η εργάτιδες ήταν σκαμμένες στην έργασία τους, έβαλε ξαφνικά τη σφραγίστρα του στο στόμα και σπύριξε δυό φορές, είδοταίνοντας τα κορίτσια, ότι ήλθε ο διευθυντής. Η εργάτιδες φάνησαν περισσότερο άφορασιμένες στην έργασία τους. Όσοσο, η Κόνστανς είδε με την άεση που ματιού της, ότι ο διευθυντής συνοδεύονταν αυτή τη φορά από ένα άγνωστο κύριο χωρίς σκακάκι, με σουλόβερ και με παντελόνα σπύο. Και ο κύριος αυτός έαρχνε έξετασιακές ματιές σ' όλες τις κοπέλλες, σαν να προσπαθούσε ν' ανακαλύψη κάποια μεταξύ αυτών.

Όταν έφτασε μπρος στην Κόνστανς, σπάθησε, άφησε ένα έαφρόνημα χαράς, έπασσε το κεφάλι της με τα δυό του χείρα, το γόοισε προς το μέρος του, το κάτταξε καλύτερα και φώναξε :

—Αιτή είνε! Την βοίρα!...

—Τα συγχαρητήριά μου! που είτε γελώντας ο διευθυντής, ένώ η Κόνστανς έβλεπε τους δυό άνδρες με μάτια όρθάνοικτα από τρέμο και κατάπληξι :

Τέλος, της έξηγησαν τι συνέβαινε. Ο κύριος χωρίς σκακάκι, κλπ., ήταν ο διάσημος σαρροθέτης Ζώρζ Φιτζμαουίς, που ήταν πρωτασιός απ' τον Άγιο Φραγκίσκο. Μια μέρα είδε στο δρόμο την Κόνστανς. Η όμορφιά της, η κορμοστασιά της, το βάδισμά της, του έκαναν έντύπωση. Αιτή ήταν η γυναίκα, στην όποια θα ήθελε να δώση τον πρώτο ρόλο του προσεχούς του φίλμ. Την παρακολούθησε και την είδε να μπαίνη στο έργοστάσιο. Πήγε τότε και βοήησε τον διευθυντή που έπαιζε να είνε φίλος του, που έξηγησε τι συνέβαινε και τον παρακάλεσε να τον βοηθήση να βοήη την κοπέλλα εκείνη και να την ρωτήση αν ήθελε να παίζη στον κινηματογράφο.

—Λοιπόν, δεσποινίς; ρώτησε την Κόνστανς ο σαρροθέτης. Τι άπορασίστετε ;

—Μά... δέχομα... υ' όλη μου την καρδιά! τρανέια η Μπένετ, κατακόκκινη από ταραχή και έγχαριστησι.

Η μητέρα της δεν της έφερε αιτή τη φορά σοβαρές άντιρρήσεις, γιατί είχε άκούσει να λένε, ότι οι ηθοποιοί του κινηματογράφου κερδίζουν πολλά χρήματα. Κι' έτσι, με την άδεια της μαμάς της, η Κόνστανς έπαιξε στο Χόλλυγουντ, συνοδευόμενη από τον Φιτζμαουίς. Έκει, ύστερ' από έντατικές πρό-

Η Κόνστανς Μπένετ.

δες, που βάσταξαν έξη δόλοληρους μήνες —ή Κόνστανς δεν είχε πάρει ως τότε σοβαρά μαθήματα υποκριτικής τέχνης κα' έπρεπε να τα μάθη όλα άπ' την άρχη— ο σκηνοθέτης έκρινε, ότι ή προστατευομένη του ήταν καλά σε θέσι ν' άντικρίση τα φώτα των προβολέων καί τον φασό της κινηματογραφικής μηχανής.

Το πρώτο φίλι της Μπένετ —ό «Κωδιξ του Γουεστ»— προξένησε κατατόλησι στην Άμερική καί σ' δόλοληρο τον κόσμο. Οι κριτικοί δέν εύρισκαν λόγια να εκφράσουν τον θαυμασμό τους για τη χάρι, τη κομψεία καί τη μεγαλοπρέπεια της πρωτόβγαλτης αυτής ήθοισιού, που ήθετόθη τον φάλο μιάς άριστοτεράτης με μοναδική φυσικότητα, σάν να είχε μεγαλώσει σε κοσμικό περιβάλλον.

Κι' αυτή άρωβός ή μεγαλοπρέπεια της βοήθησε τη Μπένετ να ζητιά διαρκώς αύξησεις από την κινηματογραφική εταιρεία, στην όποια εργαζότανε καί να φτάση να παίρνη δεκατέντε χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα, τη στιγμή που κα' αλλη ή «θεία Γκρέτα Γκωρτα» δέν παίρνει παραπάνω από έξη! Οι διευθυνταί της εταιρείας δέν τολμούσανε ν' άρνηθούν σε μιά κενάρια τόσο σοδαρή καί καθαρή πρέπει της άλλεπάλληλης αύξησεως που τους ζητούσε. Έξέ άλλου, δέν ήθελαν να ζημιωμένοι άπ' αυτή τη γεννωδορία τους, έπειδή κάθε τανία της Μπένετ τους άπέφερε τεράστια κέρδη.

Ή ίδια ή Κόνστανς όμολογεί, ότι άν παίρνει σήμερα ύπεροφυγο μισθό, αυτό το όφείλει στη μητέρα της, ή όποια διαρκώς τη βιάζει να ζητιά όλοένα περισσότερα άπ' την εταιρεία. Είχε λαχταρήσει, διέλεπε, τόσο πολύ το χοήμα, που της έλειπε σ' όλη της τη ζωή, όποτε δέν μπορούε τώρα να το χορήσει!

Ή καζές όμως γλώσσες —καί φαντάζεσθε πόσες άντιζήμιους θα έχη δημιουργήσει ή Μπένετ— Ισχυρίζονται, ότι ή Κόνστανς έπιμένει να ζητιά μεγάλη άμοιβή, για ν' άντεπεξέλη στα τελλά έξοδά της, στις σαταβλες που κάνει. Κι' ή άλήθεια είναι, ότι ή γοηπευτική αυτή καλλιτέχνης, θέλοντας άπ' ενός να χορή όλα μαζί τα πράγματα που στενήθητε άλλοτε καί άπ' έτερον να κρατήση ψηλά τη θέση της, κάνει έξοδα που δέν τα δικαιολογεί καμιά άνέργη. Τριακόσιες χιλιάδες δολάρια θέλει το χρόνο μονάχα για τσιναέτες της! Άλλότις αίσταίνονται κάθε δύο μήνες καί διατηρεί δύο μέγαρα πλουσιώτατα έπαυσιμένα καί με πολυάριθμη ίσηροσία, το ένα στο Χόλλυγουντ καί το άλλο στον Άγιο Φραγκίσκο.

Το δεύτερο μέγαρο είναι έντελώς περιττό. Μιά ή Κόνστανς το θέλει για να καταλήσση με την ευμάριά της πούς συμπατριώτες της, που την ήξεραν άλλοτε φτωχή καί περιφρονημένη, ταπεινή έργάτρια σ' ένα εργοστάσιο ζαχαροπλαστικής.

Κατά τα άλλα, ή Μπένετ περνάει ζωή πολύ περιφορμένη. Ζη πάντοτε μαζί με τη μητέρα της, που την λατρεύει κυριολεκτικά. Στανίας βγαίνει το βράδυ έξω, μετά το φαγητό. Ή μοναδική της ευχαρίστηση είναι το διάβασμα. Άπ' όλα τα βιβλία, προτιμά τα ιστορικά καί ύμλιστα εκείνα που άναφέρονται στη Γαλλική επανάσταση.

Τελευταία ή Κόνστανς Μπένετ άσραβωνιάστηκε τον μαρξισμό ντε λα Φαλαίξ, τον πρώην σύζυγο της Γιλάριας Σθάνσον. Όστόσο, οι εκάλης πληροφορημένους κάλιοι του Χόλλυγουντ λένε, ότι ή Κόνστανς δέν άγατά διόλου τον μνηστήρα της κα' ότι θα τον παντρευτή από μεγαλομανία, για να πάρη τον τίτλο της μαρξίστας...

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Στα δεκάξη καί στα πενήντα του χρόνια, ο άνθρωπος ζητάει τον έρωτα με τον ίδιο τρόπο : σάν έλεημοσύνη.

Β ε ρ α ν ζ έ ρ ο ς

Ένα από τα περίεργα συμπτώματα των έρωσιεμένων είναι, ότι όλα μπορούν να τα ίδουν με κλειστά τα μάτια καί τίποτε να μην ίδούν με άνοιχτά. **Μ υ ρ ζ έ**

Άμαθής είναι εκείνος που άγνωεί τον εαυτό του.

Λ ο υ θ η ρ ο ς

Ή εύτυχία έγκειται στο ν' άγατά κανείς πάντοτε, άδιαφορώντας άν άγαπάται άπ' τη γυναίκα.

Σ α τ ω μ π ρ ι ά ν

Ό χρόνος περνάει πετόντας από πάνω μας, άλλ' άφάνει τα ίχνη του. **Χ ά ο υ θ ο ρ ο**

Ό άντρας που στέκεται κοντά στην έπιθανάτο κλήνη της γυναικας του, μοιάζει μ' εκείνους που είδαν τον Ναό της Ίερουσαλήμ να μεταβάλλεται σε τέφρα. Γιατί ή σύζυγος είναι ο ναός, στον όποιο ο άντρας βρίσκει άνάτασι καί γαλήνη, στον όποιο ξεκουράζεται ύστερα άπ' τούς κόπους της ημέρας καί στον όποιο μπορεί να έξομολογηθή τα συναισθήματά του. είτε φαιδρά είναι αυτά, είτε λιτηρά.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΒΑΣΙΔΟΠΟΥΔΑ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Άχνη με μάτια δόλοδαρα είδα βασιλοπούλα στον ύπνο μου ξανθή, στη φιλομιά εξαθότουνα, μ' έμένα μοναχοπούλα στον ύπνο μου γεστή.

Της λέγω: —Του πατέρα σου το θρόνο δέν γαρύνω, το σκήπτρο δέν ζητώ, ούτε την διαμαντάλεχτη κορώνα του ζηλεύω μονάχα έσε ποθήω.

Κι' εκείνη μουτε: —Έ'δόντατο ό, τι ποθείς, ψυχής μου στο μνήμα κατοικώ, τη νύχτα μόνον έχομαι εδωθε μοναχή μου γιατί για σε πονώ.

Σ' άγάπησα καί σ' άγατά κα' ό κόσμος άν χιλιάσει ή φίλόγες της άγάπης μου θα φαινώνται άνάμεσα στη χαλασμένη πλάσι.

Μεταφρ. Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗ

ΔΟΡΕΔΑΗ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Στα μικρά μου δέν ξέρω τά στήθη γιατί θλίψης φαλαγγεί πινοή. Περσασμένου κιαφού παραμυθι άπ' το νού μου να βγή δέν μπορεί.

Ό άέρας φυσά σιγαλά καί ο Ρήνος το ρέμμα του σερνει. Του βουνού ή κορφούλα γελά άπ' τη λάμψη του ήλιου που γαρνεί.

Μιά πεντάμοσφη, όλη παιχναδια εκεί έχει σσημενη φοιλή. Τα χουσιά της άστάφερτον στοιάδια, τα ξανθά της χτενίζει μαλλιά.

Τα χτενίζει μ' όλόχευσο χτένι κα' ένα λέει τραγουδι άπ' εκεί, ποίχει μιά μουσική μαγεμένη, ποίχει μιά φοβερή μουσική.

Μά του νειού, που κρατεί τα κοκαλά του, τρώγει θλίψης τά στήθη μικρή. Καί τις ξέρεις δέν βλέπει μπροστά του, τη νεράδα στο βράχο θωρεί.

Μά βαρκούλα καί ναύτη, θαρώ με αυτά, που γλυκά τραγουδάει, θα τους σίχη σε μνήμα ύψηρό ή ξανθή του βουνού Δορεδαή.

Μεταφρ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ

Ο ΕΡΩΤΑΣ

(Του ΕΡΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Καθόναν στο τραπέζι, τσάι να ποίν καί πιάσαν για τον έρωτα όμιλεις. Οι κύριοι άρχισαν να φιλοσοφούν μ' εύπισθησία μιλούσαν ή κυρίες.

Πώς πρέπει ν' άγατούν «επιτανωικά» ο αλλικός ο γέρος έπιμένει. Χαμογελάει ή κηρά του ειρωνικά κα' όμως έν' εαή!... άπ' την καρδιά της βγαίνει.

Τό στόμα άνοίγει κα' ο παπάς με βία: —«Δέν πρέπει ο έρωτας βαθειά ν' άγγιξη άνώφελα μιάς βλάπτει την ύγεια!» —«Μά, γιατί τάχα;», ή κόρη μουμουριζει.

Και λέει ή κοντέσσα μελαγχολικά: —«Ό έρωτας είναι πάντες μόνος. Κι' εύθύς προσφέρει μιά καρδιά άνοιχτή: ένα φυτζάνι τσάι στον κύρ-βαρδών.

Μιά θέσι ήταν άκόμα άδειανή...

Άγάπη μου δέν ήσουν να καθήσης.

Πόσο γλυκά μπορούσες, φως μου, έσύ τον έρωτά σου σ' έλους να ιστορήσης!

Μεταφρ. ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΪ΄ΣΗ